

8. 3. 2026 – Počátek Davidovy vlády

1. čtení: 2Sam 1, 17-27

Píseň: S143 – Kde, Pane, jsi

Základ kázání: 2Sam 2, 1-11

Kázání: Milí shromáždění,

jak podivně jednal David. Zcela opačně ve srovnání se Saulem. A s takřka všemi vládci dodnes. Skoro jako by byl mesiášským králem?!

Neradoval se ze smrti svého předchůdce. Svého nepřítele. Saula, který se Davida pokoušel opakovaně zabít. Nepřidal se k zneuctění jeho těla. Ani památky. Nepronásledoval jeho přívržence, aby „upevnil svou politickou moc.“ Neudělal *nic* z toho, co je dnes pokládáno za normální a správné. A co se učí studenti politologie. Nic z toho, co udělá posléze jeho syn Šalomoun na začátku 1Kr.

David místo toho plakal nad svým sokem. Nad smrtí špatného, šíleného, hloupého a destruktivního krále. Ale k čemu by to bylo, kdyby šlo jen o prázdné emoce a pocity – bez dalšího navazujícího jednání?

Tak po žalozpěvu nad Saulem, Jónatanem i *Israelci* se David *obrátil k Bohu*. Ne k lidem. Ne k aliancím a upevnění moci. Ne k pošlapání Saulovy památky. K Bohu. A to v něčem tak významném, jako byla otázka sídelního města. A to i kdyby jím z Boží vůle *nebylo* žádné judské město – tak otevřený byl David vůči Bohu.

A stejně pro nás dodnes nezvyklá i odpověď: Vystup. A nic dalšího. Byla to otázka na „ano – ne.“ Tak žádné řečnění, tlachání. David musel *dál pokračovat* v dialogu s Hospodinem. Nebo dokázat, že celé doptávání s Boha byla jen póza a stejně se chce nakonec rozhodnout po svém. Třeba i trochu uraženě – jak to, že Bůh *jen* odpověděl přesně na to, na co se ptal, a nic víc?

I druhá odpověď však překvapuje. Protože *nezní*: Vystup do Jeruzaléma. Do Gibeje Saulovy. Nezní: Do Samaří, Machanajimu – tedy míst, kterž se logicky přímo vnucují. Bůh poslal Davida do *Chebrónu*.

Tedy do města *abrahamovského*. Tam byla pochována pramáti všech Israelců Sára. Tam později sídlil také Izák – i v době, kdy se z útěku z domova vracel Jákob. *Tam* se usadil Abram po prvním

příchodu do Zaslíbené země (Gn 13). Tak se David usadil v blízkosti oné slavné Makpely, kde byli pochováni všichni tři praotcové a jejich manželky – s výjimkou Ráchel.

Tak je David Bohem poslán, aby se přiznal k tradici *praotců*. Ne k Saulově. Ne k Pelištejské. Ne k *judské*. Ne k *israelské*. Ne k nové, moderní. Ale k tradici již tehdy staré skoro *tisíc* let – k tradici Abrahama, Izáka, Jákoba. Protože k tradici *Hospodina*, Boha Abrahama, Izáka, Jákoba.

Při znalosti příběhu, kontextu i dalších dějin to bylo vlastně logické. Kde jinde by měl sídlit mesiáš, než v tradici *praotců*? Vždyť dodnes je podstatou reformace, nápravy, obnovy církve *návrat*. A to návrat k tradici svatých Písem a prvotní církve. Vymýšlení nového a „průkopnictví“ nemají nic společného ani s Biblí, ani s křesťanstvím, ani s reformací. Ani s Davidem. A ani s Kristem. Také již pár tisíc let.

A překvapivě *za Davidem* poté museli přijít judští muži, aby ho ustanovili králem. David sám o to *nijak* neusiloval. Na rozdíl od Abnéra a Íš-bóšeta. Tak propastně rozdílní byli David a Saul. První a druhý mesiáš. Mesiáš lidský a mesiáš božský. Schválně, ke komu z nich měl blíže Mesiáš Ježíš?

Zejména, když i po svém pomazání za krále David opět *nic nedělal*. Opět „pouze“ odpovídal, reagoval. Ale vládce, správce přece musí být aktivní, iniciativní, proaktivní – *zejména* na počátku vlády!

A zase nic. Zase jsou lidská očekávání a tradice zcela ignorovány. Zase běží Bohu-věrné jednání úplně jiným směrem. Po úplně jiných kolejích.

O to nápadněji, že bylo Davidovi oznámeno, že *někdo* projevil úctu tomu šílenému Saulovi. Tomu špatnému králi, který zanechal díry v rozpočtu, armádu v rozkladu, zemi v rozvratu. Dokonce takovému Saulovi projevil někdo úctu tak velikou, že jeho zohavené a zneuctěné tělo ukradli z nepřátelských hradeb i s těly jeho synů. A všechny je důstojně pohřbili.

Tak je David samozřejmě potrestal. Důstojně, uctivě nakládat s nepřítelem? S předchozím vládcem, správcem? Láskyplně s jeho tělem – a s jeho věrnými? Fuj! David tak *samozřejmě* zlikvidoval všechny jakkoli nakloněné Saulovi a jeho tradici. Vždyť jak hrozná tradice to byla! A musel přece upevnit svou moc!

Nebo bychom tedy stejně jednali my. A jsme i tak vychováváni a učeni se tak chovat. I v křesťanských církvích. *Proti* příkladu obou

hlavních mesiášů Bible – Davida i Ježíše Krista. David opět udělal *opak* normálního, logického, politického, tradičního: Požehnal těm jábešským. Vysoce ocenil a pochválil jejich úctu k Davidově předchůdci. *Žádné* „král je mrtev – ať žije král!“

Ale poukázání na *milosrdenství* jábešských mužů. Kteří se zároveň za Saula styděli tak moc, že do bojů s ním už dávno nechodili. Ačkoli právě jejich záchranou *začala* Saulova vláda. Tak převelice davidovsky. Kristovsky. Také to je připomenuto na začátku Davidovy vlády: Saulova vláda začala také *perfektně*. Až božsky. A *to* Saula provázelo i po jeho smrti. To Boží, co činil.

A dokonce se David zavázal těmto svým vlastně politickým odpůrcům sám prokazovat milosrdenství. A vyzval je ke statečnosti, síle (tak doslova!), rozhodnosti (mylný „překlad!“). Jenomže *nevíme v čem*. Ano, náznakem snad nějak vůči Davidově začínající vládě. Ale zcela bez jakékoli výzvy. Byť vyslovení. A taky o nich dlouho neuslyšíme. Tedy *opět* David odmítl „kout železo, dokud je žhavé.“ Jen vyslovil, že souhlasí s jejich jednáním vůči Saulovi. A že by bylo fajn tedy nějak podobně pokračovat. Ale nic víc.

A jak opačně jednal Saulův generál Abnér. Jakoby nestačilo, že je podezřelý, že právě velitel *přežil* masakr vlastního vojska. Vždyť Saul sám zemřel. I jeho synové. I takřka všichni vojáci. Jak to, že právě *velitel vojska* Abnér *přežil*?

Zřejmě jednal velmi „lidsky“ – jako i v dnešním příběhu. Neváhá, a *hlavně jedná*. Není času nazbyt. Je potřeba založit královskou dynastii. Honem provolat Saulova předposledního syna králem. Ačkoli je opět velmi podezřelý, že tento *čtyřicetiletý* Íš-bóšet *nebyl* se Saulem. A také nám to prozrazuje, jak starý musel být v té poslední bitvě král Saul. A tak, proč si byl David tak jistý Saulovou prohrou proti Pelištejcům. Vždyť mu muselo být alespoň šedesát let!

A ačkoli tomu zřejmému konfliktu mezi *Abnérem* a Jóabem se bude věnovat několik dalších kapitol, Bible nám opět dopředu prozrazuje výsledek. Íš-bóšet se v jednom roce stal králem, v druhém zemřel. Prohrál. Přestal být králem. Ačkoli za Davidem stál *jen* dům judský. Asi pětina všech Israelců, možná méně. A všichni ostatní za Saulovým synem Íš-bóšetem. A Abnérem. Přesto David *jen* v Chebrónu vládl sedm a půl roku. Tedy: I po prohře Saulova syna a dědice David *zůstane* v Bohem-určeném Chebrónu.

Tak podivně se tedy „chopil moci“ lidsky-mesiášský král David. Tak, že se žádné moci nechopil. Tak *málo* se „chopil moci a vlády,“ že i ten boj mezi Judou a Efrajimem bude mezi Abnérem a Jóabem. Nikoli mezi Davidem a Íš-bóšetem. Tedy mezi veliteli vojenských junt. Ne mezi králi, vládci, dědici.

A tak Davidova vláda začíná politicky *odmítáním* moci. Odmítáním zápasu o moc, dynastii, trůn, vládu, korunu. Přestože přesně to dělal zároveň Abnér a Íš-bóšet. A dělají lidští vládci i správci dodnes.

Také proto stejně jednal o víc než tisíc let Kristus (např. Mk 8, 27-32). Také odmítal moc. Vládu. Korunu. Trůn. Odmítal dokonce i titul „mesiáš.“ Protože v Ježíšově době bylo nejrozšířenější chápání tohoto slova politicko-mocenské. Jako nového Davida.

Ačkoli David *právě tak* vůbec svou vládu nezačal. Začal svou vládu žalozpěvem. Doptáváním se Boha. Pasivně. Odpověďmi, reakcemi. *Neprosazováním* moci, své skupiny, politických cílů nebo agend. Ale to už v Ježíšově době dávno mnozí zapomněli. Včetně Ježíšových učedníků. A představitelů židovství.

Ale Ježíš ne. Protože Bůh ne. Tak i Ježíšova „vláda“ začala požehnáními. Blahoslavenstvími. Milosrdenstvím. Službou. Znovu a znovu zejm. těm nepodstatným, na okraji, malým a nejmenším. Také proto byl Kristus „davidovským“ králem. Jen si toho nikdo nevšiml. A David byl znovu a znovu *kristovským* králem. Vždyť řecké christos = mašijach. A takový *odmítá* moc a vládu a politologii.

Protože poslouchá všemohoucího Hospodina Boha. Před vším ostatním. S nímž se žádná lidská moc vůbec nemůže srovnávat. Ani v síle. Ani v dobru. Ani v trvalosti. Ani v užitečnosti.

Také proto s sebou David vzal *všechny* své věrné. I jejich rodiny. A vrátili se domů do Judska. Odkud kdysi utekli k domnělé zaprodanosti nepřátelům. Protože domov máme všichni u Boha. A tak u jeho pomazaného – mesiáše. A to opět zejm. všichni malí, nejmenší, zdánlivě nepodstatní i pohrdaní – i se svými rodinami.

Amen

Píseň: EZ360 – My čekáme, kdy zavítáš